

“Brīnumu istaba” ir apbrīnojams romāns, kurā humors un sirdssāpes ir pievienotas pareizajās attiecībās. Vienlaikus tā ir arī mūsdienu pasaka, kas liek priecāties, līdzpārdzīvot, skumt un ilgoties pēc laimīgām beigām... Romāns, kas piemērots visai ģimenei!

Pressreader.com

Romānā “Brīnumu istaba” ir kāds brīnišķīgs vēstījums – tas patiesi palīdz saprast, kas dzīvē ir svarīgākais. Romānam piemīt arī īsti franciska garša, ko novērtēs ikviens franču literatūras cienītājs, turklāt tas ir sirsnīgs un jauks lasāmgabals bez lieka sentimenta.

Goodreads.com

Romāns, kas aizkustina sirdi, un vēl kas daudz vairāk... Romāns, kas iedvesmo dzīvot šodien un tagad, rosina vairāk laika pavadīt ar sev mīļajiem cilvēkiem. Jā, romāns “Brīnumu istaba” arī silda lasītāja sirdi un ir aizraujoša lasāmviela. Tā ir grāmata, kas, iespējams, mainīs dzīvi un neapšaubāmi darīs priecīgu pēc tās izlasīšanas.

Amazon.com

Romāns, kas atspoguļo dzīvi, kāda tā mēdz būt: neparedzama, aizkustinoša, jautra, dažkārt smaga. Un vienlaikus arī aizraujoša un iepriecinoša.

Lester Agency

Julien Sandrel

La chambre des merveilles

Žiljēns Sandrels

Brīnumu istaba

No franču valodas tulkojusi

Maija Indraša

821.133.1-31
Sa 540

Julien Sandrel
LA CHAMBRE DES MERVEILLES

Copyright © Calmann-Lévy, 2018
Published by arrangement with Lester Literary Agency.
Cover © Paper sculpture "Flora" © Maud Vantours

Žiljēns Sandrels
BRĪNUMU ISTABA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Iveta Polkmane*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-576.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Indraša, 2019
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā
Apgāds Zvaigzne ABC, 2019
ISBN 978-9934-0-8256-6

Matildei.
Manai meitai un dēlam.

*Sakiet, Telmas jaunkundz,
kā tas nākas, ka jums nav bērnu?
Domāju, ka Dievs jums paredzējis kaut ko īpašu
un jums vajadzētu par to stāstīt citiem cilvēkiem.*

RIDLIS SKOTS, "TELMA UN LUĪZE"

I

MANS PAVĒLNIEKS

10 UN 32 MIN

– Luī, laiks doties! Veicīgāk, es vairs neatkārtošu! Lūdzu, celies un ģērbies, citādi mēs nokļūsim sastrēgumā. Jau ir 9 un 20 minūtes.

Aptuveni tā sākās diena, kas kļuva par ļaunāko visā manā mūžā. Tad es to vēl nezināju, taču vēlāk sekos tas, kas noticis pirms un pēc šīs sestdienas, 2017. gada 7. janvāra pulksten 10 un 32 minūtēm. Uz visiem laikiem būs šis *pirms* – šī minūte, par kuru es būtu vēlējies, lai tā apstājas uz veselu mūžību, šie smaidi, šī pārejošā laime, šīs ainas, kas uz visiem laikiem iegrāvētas manas apziņas visattālākajos nostūros. Uz visiem laikiem būs šis “pēc tam”, šie “kāpēc”, šie “ja vien”, šīs asaras, kliedzieni, šī pārmērīgi dārgā skropstu tuša, kas notecējusi pār maniem vaigiem, šīs kaucošās sirēnas, šie nepatīkamie, līdzcietības pilnie skatieni un spazmas pakrūtē, nespējot notikušo pieņemt. Protams, tobrīd es to visu pat nenojautu – šo noslēpumu, kuru varēja zināt vienīgi dievi, ja vien tādi vispār eksistē, taču es par to stipri šaubos. Nez par ko šīs dievības toreiz, pulksten 9 un 20 minūtēs, domāja? *Ko gan tas maina – viens vairāk vai mazāk? Vai esi par to pārliecināts? Ne gluži,*

bet kādēļ gan ne? Jo tas nūdien pasauli neizmainīs. Taču es tobrīd atrados tālu projām no tā visa, tālu projām no dieviem un no savas sirdsbalss. Biju tikai es tajā mirklī, kas atradās tik tuvu lūzuma punktam, beigām, no kurām nav atpakaļceļa. Biju tikai es un nikņojos uz Luī, kurš pat necentās kaut ko darīt.

Un prātoju par to, ka šis puisēlis mani padarīs traku. Bija pagājusi jau pusstunda, kopš es centos viņu izdabūt laukā no gultas, taču mani pūliņi bija velti. Divpadsmitos mums bija sarunāta tikšanās ar manu māti, lai dotos uz kopīgu branču – manām ikmēneša mocībām, bet pirms tam es biju paredzējusi iegriezties Osmana bulvārī, lai nopirktu asinssarkanās augstpapēžu laiviņas, par kurām sapņoju kopš sezonas atlaižu sākuma. Es tās biju iecerējusi uzvilkt pirmdien uz tikšanos ar kosmētikas grupas “Hegemonija” bosu. Jau piecpadsmit gadus es dienu un nakti rāvos šajā kosmētikas kompānijā. Vadīju astoņu cilvēku komandu, kas kalpoja cēlam mērķim – izstrādāt kādas firmas zīmes reklāmu šampūnam, kurš gandrīz simtprocentīgi likvidē blaugznas, – šis “gandrīz” nozīmēja, ka kāda no divsimt kampaņā iesaistītajām šī produkta pārbaudītājām piedzīvoja to, ka viņas mati pilnībā atbrīvojās no atmirušajām ādas daļiņām. Viena no lietām, ar ko tolaik lepojos, bija tāda, ka pēc sīvas cīņas ar “Hegemonijas” juridisko nodaļu man bija izdevies panākt šāda apgalvojuma lietošanu. Un tam bija izšķiroša loma šampūna pārdošanā, manā tā gada paaugstinājumā, vasaras brīvdienās ar Luī un jauno laiviņu iegādē.

Pēc tam kad bija nedaudz papurpinājies, Luī beidzot nolēma paklausīt un uzvilka džinsus, kas bija nedaudz